

Internationale Bestseller

Het Staal Bedrog

Geld, intrige en verraad,
van de strandhuizen in de Hamptons
tot de staalfabrieken van Europa

Een roman door
Jack. J. Amstel

Auteur: Jack J. Amstel
Oorspronkelijk uitgegeven onder de titel 'The Steel Connection'
Eerste editie in 2013 door de Auteur
Tweede editie in 2015 door de Auteur
Copyright © 2013 door de Auteur
Nederlandse vertaling 2015
© 2013 door Auteur

Het recht van Jack J. Amstel te worden erkend als de Auteur van dit Werk is door hem verklaard in overeenstemming met de Copyright, Designs and Patent Acts of 1988.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of worden doorgegeven in welke vorm of op welke manier dan ook, zonder de voorafgaande toestemming van de Auteur, noch in roulatie worden gebracht in welke vorm van binding of omslag dan ook, anders dan waarin deze is gepubliceerd, en zonder dat een gelijksoortige voorwaarden wordt opgelegd aan de volgende koper.

Dit is een fictief werk. Alle namen, personages en incidenten in deze uitgave zijn fictieel. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties berust op louter toeval.

ISBN-13: 978-1484969298
ISBN-10: 1484969294
ISBN-NL: 9789402131864

www.jackjamstel.com

For Lea

PROLOOG

Zürich, eerste donderdag in juni 2009

Er zijn momenten waarvan je niet had kunnen bedenken dat ze je ooit zouden overkomen, waarvan je zelfs naderhand niet kunt uitleggen hoe je daarin kon belanden. Al dat bedrog en geweld, dat morele verval. Misschien achteraf, als het stof is neergedaald - je staat weer en je hebt het overleefd - misschien dan kun je jezelf verwijten dat er genoeg signalen waren, dat de beledigingen en bedreigingen escaleerden, dat de streep al veel eerder was overschreden, en dat je het allemaal had moeten zien aankomen. Of nog erger, je wist eigenlijk al dat het niet goed zat, maar toch ging je erin mee, zolang het geen pijn deed.

Maar dat is niet wat Willem dacht toen hij gebogen stond over zijn tegenstander, die lag in de schaduw van de bomen bij de rand van de Zürichsee, terwijl een wrak zonnetje door de wolken probeerde te breken. Bloed stroomde uit de neus van de man, die probeerde zijn ogen te openen en hoofd op te tillen, voordat hij terugviel op het harde grindzand van het nog natte pleintje. Bewusteloos.

Willems voorhoofd deed pijn van de kopstoot - een beuk in het gezicht van z'n aanvaller, met het hardste deel van zijn schedel - en hij voelde de bult zwellen en zijn kop kloppen, alsof een botte ram zich door z'n voorhoofd drukte. Nee, hij had nu even geen tijd om aan de grote lijnen te denken.

Willem raakte z'n voorhoofd aan en keek naar zijn vingers. Geen bloed. Voorzichtig schudde hij z'n hoofd. Bij hem werkte alles nog. Hij keek weer naar beneden, naar de gehavende tronie van zijn aanvaller en er ging een rilling door z'n lichaam. *Wat heerlijk om deze klootzak eindelijk voor z'n kop te slaan.* Een kopstoot om trots op te zijn.

Hij keek snel om zich heen – er was niemand; het had net geregend. Hij raapte het pistool op dat naast de man op de grond lag en bleef even boven het roerloze lichaam hangen. *Dit is de kans om voorgoed van 'm af te raken. Hier. Nu.*

Nee. Hij keerde zich om en rende naar de waterkant. Met een grote boog lanceerde hij het pistool. Hij stelde zich voor hoe het naast het stalen prototype belandde – het stuk staal dat het bedrijf had kunnen redden en dat nu nutteloos op de bodem van het meer lag.

Willem stak zijn hand in zijn jaszak, om een tissue te pakken. Maar er zat meer in. Hij vond de telefoon en de sleutel. Hij knipperde met z'n ogen. Oh ja, de kluisleutel, vergeten terug te hangen na de inbraak, minder dan twee dagen geleden, in Montauk, bij New York. En de telefoon, niet terug gelegd. Hij lachte onwillekeurig en veegde beide voorwerpen schoon met de tissue, waarna hij ze in de zak van de man stopte, die nog steeds roerloos op de grond lag. Hij depte zijn eigen voorhoofd met de tissue. Daar moest snel ijs op.

Hij keek op zijn horloge en raapte het pakje met het cadeau op dat hij eerder die dag had gekocht. Hij wilde niets liever dan nu bij haar zijn en dit aan haar geven. Terwijl hij het stof van het pakje veegde, liep hij weg van het meer, naar het hotel.

Maar ineens stopte hij. Er was nog iets.... En toen kwam het terug. *Sodeknetter. De 73 miljoen was weg.* Er was nóg een man. De lachende derde.

Willem keek naarstig het plein rond. De Bürkliplatz was omgeven door verkeer en trams. Aan de overkant begon de Bahnhofstrasse, die leidde naar de rest van Zürich. Waar was die andere man heen met de 73 miljoen? Hij moest hem vinden.

Plots zag hij in zijn ooghoek hoe zijn aanvaller trachtte op te krabbelen. Als een robot die zijn losgeraakte delen bij elkaar zocht. *Houdt die vent nou nooit op?* Willem begon te rennen, probeerde laag te blijven, onder de zichtlijn van het passerende verkeer. Te laat. Z'n aanvaller had hem gezien. En kwam eraan. Wankelend, z'n gezicht vol met bloed, als een slecht modern schilderij, maar met een dodelijke vastberadenheid. De man wilde wraak. Willem haastte zich naar het verkeerslicht, wederom achtervolgd door zijn tegenstander. Het was nog niet voorbij.

De cijfers zijn niet wat ze lijken.

New York, dinsdagmiddag in mei, drie weken eerder

Wanneer men tegen Willem zei dat hij geweldig leuk werk had, antwoordde hij altijd bevestigend..., zolang alles maar goed verliep en niemand te hebbertig werd.

Hij zei het altijd met een voorzichtige glimlach terwijl hij z'n schouders bescheiden ophaalde, waarmee hij de indruk gaf dat dingen doorgaans op rolletjes liepen. Het aura van succes was de basis voor toekomstige overwinningen. Maar het was waar; wanneer dingen niet gingen zoals ze zouden moeten, dan was het moeilijk, zwaar, en ploeteren. Zoals met alles.

Aan het begin van de vergadering bij Windmars Inc. had hij zich nog top gevoeld. Zittend in het midden van een grote vergadertafel, omringd door mensen die naar hem luisterden. Een uur, anderhalf uur, meer niet. Even bijpraten, voortgang bespreken en dan snel terug naar de stad, op tijd voor een potje squash. Dat gevoel was tien minuten later volledig verdwenen en in plaats daarvan staarde Willem grimmig naar de financiële rapportage die voor hem lag, met daarin cijfers die hij niet had verwacht en die hem al helemaal niet bevielen. Het bloed steeg langzaam naar zijn hoofd en zijn kraag leek zich strakker om zijn hals te klemmen.

Aan zijn rechterkant checkte Harry Generisko, 29, Willems investment manager, zijn smartphone, maar Willem was niet in hem geïnteresseerd. In plaats daarvan richtte hij zijn ogen op Joe Wilkie, de CEO van Windmars, die tegenover Willem zat en zijn koude ogen ontweek terwijl hij z'n handen insmeerde met desinfecterende crème. Het was een man met een diepe stem en golvend haar, met precies de juiste hoeveelheid grijs bij z'n slapen, een jackpot huwelijk met een dochter van een Amerikaanse senator, een MBA van een topschool, voormalig Lacrosse-ster op de universiteit. Hij

had de juiste kaarten. Geweldige fineer. Zonder zijn hoofd op te tillen ving Willem ook Jim Pardony in zijn blikveld, de kale, te formeel geklede CFO die strak naar zijn vadsige handen staarde, iemand die als hij diep adem haalde het risico liep dat z'n overhemd knoopjes zouden knappen.

Willems stem klonk gespannen. 'Heren, zeggen jullie me nu dat de nieuwe winstvoorspelling voor dit jaar niet alleen lager is dan ons budget, maar zelfs lager dan de resultaten van vorig jaar?'

De spanning in de kamer steeg naarmate iedereen aan de andere kant van de tafel het liefst ergens anders wilde zijn, ergens waar ze hun belangrijkste aandeelhouder niet onder ogen hoefden te komen.

'Nou,' begon Joe met een overdreven lijkige stem, terwijl hij in z'n handen wreef en achterover leunde in z'n stoel, 'Willem, het ziet er erger uit dan het is. Wanneer je de effecten wegdenkt van de economische crisis, de nieuwe Democraten die aan de macht zijn, en wat onfortuinlijke gebeurtenissen, dan ben ik er zeker van dat we zo weer gewoon op het originele budget komen.'

Willem richtte zich tot Joe, met een onmiskenbare verachting in zijn stem. 'Joe, ik ben geen econoom en jij ook niet. Zeg je nu echt dat je ondermaatse prestaties het gevolg zijn van pech en van de Democraten?'

Zowel Joe als Jim schudde krachtig het hoofd. 'Nee, nee....ja...nou ja...weet je...natuurlijk is dit....,' maar Willem onderbrak hen, met zijn handen in de lucht geheven. Af en toe vond hij het best leuk om zijn manager onder druk te zetten, gewoon voor de lol, maar niet vandaag.

'Het enige dat ik wil weten, is waarom de omzet en de marges lager zijn dan vorig jaar. Geen gezeik over de economie. Geen politieke discussie.'

Joe haalde diep adem. Jims onderkinnen trilden.

'Nou, de omzet zakt weg. Al sinds januari. Volgens onze klanten spelen daar twee factoren een rol in: ze maken zich zorgen om de economie .....' hij slikte toen hij zag dat Willem zijn ogen samenknep '..... maar belangrijker nog lijkt te zijn dat onze klanten last hebben gehad van defecten die volgens hen veroorzaakt worden door kwaliteitsproblemen van onze producten.'

Willem sloot zijn ogen. *Ah. Nu komt de aap uit de mouw.* Hij hief zijn hand. 'Stop. Deze defecten. Windmars heeft nog nooit

kwaliteitsproblemen gehad. Wat is er aan de hand? Hoeveel kost ons dit?’

Joe keek op zijn dure horloge, een robuust ding met wijzerplaten en knoppen, symbool voor zijn mannelijkheid. ‘Weet je, het lijkt me goed om dat onderwerp nu te bespreken. Maar laat me daarvoor onze CTO uitnodigen om ons in 15 minuten wat meer achtergrondinformatie over dit onderwerp te geven. Je weet wel, Sophia Tinkerer? Ik heb haar gevraagd of ze stand-by wilde zijn. Zij weet alles over onze producten. Vind je het goed als ik haar er even bij roep?’ Opgelucht dat hij de aandacht rond het slechte nieuws nu kon delen, pakte Joe de telefoon om haar erbij te roepen.

Willem liet zich in z’n stoel zakken en probeerde een kalmte uit te stralen die hij niet voelde. Van binnen was hij verkrampd. Doorgaans komt slecht nieuws niet alleen en de timing was altijd belabberd. Misschien moest hij z’n squash afzeggen.

Sophia Tinkerer, de Chief Technology Officer van Windmars, kwam de kamer in. Ze liep naar Willem, die rechtop ging zitten in zijn stoel en haar een hand gaf, zonder op te staan. Een stevige handdruk, benig en droog. Willem zette zijn serieuze gezicht op, waarmee hij de ernst van de vergadering wilde benadrukken en meer controle uitstraalde. Ze liep naar het hoofd van de kamer, haar schouders naar achteren, zich bewust van het feit dat ze de enige vrouw in de kamer was.

Omdat beleggers Windmars categoriseerden als een technologie bedrijf, stond de CTO – de Chief Technology Officer - aan de kern van het bestaansrecht van de onderneming. Maar hoewel Willem haar eerder had ontmoet in een vergadering wist hij niet veel over Sophia, behalve dat ze midden dertig was en afgestudeerd aan MIT. Ze had vijf jaar gewerkt voor de oprichters van Windmars, tot Tri-mound, het private equity-fonds waar Willem één van de drie partners was, het bedrijf overnam en haar promoveerde tot CTO tijdens de eerste reorganisatie. Ze was weinig aanwezig bij de vergaderingen met de aandeelhouders, omdat de discussie doorgaans ging over de financiën van het bedrijf en hoe er meer geld uit gehaald kon worden.

Willem wenkte haar te beginnen, en gaf aan dat ze niet veel tijd had. Hij had weinig interesse in de technische details en hoefde ook niet zo nodig te weten wat er mis was. *Boeit me niet. Vertel me de oplossing, dan kunnen we weer verder.* Ze begon te praten. Hij

verbaasde zich over de rust in haar stem, aangezien hij verwacht had dat ze zenuwachtig zou zijn. Ze straalde bekwaamheid uit, evenals een serieusheid die zich verspreidde door de kamer. Hij liet zich terugzakken in zijn stoel.

‘We hebben te maken gekregen met een reeks storingen in de productieprocessen van een aantal van onze grootste klanten die onze producten als kernonderdeel gebruiken. In twee gevallen zijn motoren van de klanten opgeblazen en ze wijten dat aan onze onderdelen. Aanvankelijk waren we er niet zeker van dat het onze schuld was, maar we hebben nu moeten concluderen dat het inderdaad onze onderdelen waren die het probleem hebben veroorzaakt. We werken samen met de klanten om dit tot op de bodem uit te zoeken.’ Het scherm naast haar toonde een schema van een fabricageproces, met daarin het gedeelte dat werd uitgevoerd door Windmars uitgelicht, en ze legde uit welke onderdelen van het proces waren getroffen.

Terwijl hij naar het scherm keek en luisterde, observeerde Willem haar ook. Ze had een strak en recht figuur, geaccentueerd door haar broekpak, en verstandige schoenen, geschikt voor de fabriekshal. Lang, donkerblond haar in een staart, eenvoudige gouden oorbellen. Voor aanvang van haar relaas had ze een stevige bril opgezet die de aandacht afleidde van haar grote ogen, en die haar jeugdige gezicht een strengere uitstraling gaf. Willem had haar groene ogen echter wel gezien, vol energie en intelligentie.

‘De klanten werken mee en tonen begrip, maar ze houden ons verantwoordelijk, en nieuwe bestellingen van onze producten staan even on hold. Je moet begrijpen dat ons product voor hen een kernonderdeel is. Hun productieproces staat stil, en ze hebben hun deadlines om te halen, dus ze willen, zacht uitgedrukt, graag verder.’

‘Hebben we al enig idee wat het kan zijn?’

Haar ogen zwalkten even en dat baarde Willem zorgen. ‘Het kan een slecht gekalibreerde schokdemper zijn, of een sub par toeleverancier van ons. Ik geloof niet dat het een ontwerpfout aan onze kant is, maar het kan wel een productiefout zijn.’

‘Dus, hoe gaan we dit oplossen? En wanneer?’

‘Mijn team werkt de klok rond, maar ik denk dat we nog een week moeten testen om definitief uitsluitel te kunnen geven over

wat de storingen veroorzaakt. En daarna hebben we nog wat tijd nodig om een oplossing te verzinnen, die ook getest moet worden.'

Ze ging verder. 'Maar wat ik wil benadrukken is dat de timing ook afhangt van de middelen die we krijgen om onze tests te kunnen uitvoeren. Daar hebben we meer budget voor nodig.' Ze pauzeerde even en keek snel naar Joe, waarna ze zich rechtstreeks wendde tot Willem: 'Het heeft even geduurd voordat we de ernst van dit probleem hebben onderkend. Ik kreeg pas groen licht om dit te onderzoeken toen de klanten begonnen te dreigen met claims.'

Joe trachtte geruststellend over te komen. 'Weet je, ik ben nog steeds niet overtuigd dat de oorzaak bij ons ligt. Het kan net zo goed van hun kant komen. Hoe dan ook, ik denk dat we onze klanten op korte termijn kunnen helpen de storingen op te lossen, toch, Sophia? En anders kunnen we altijd nog op zoek naar een nieuwe CTO?' Zijn glimlach was niet voldoende om deze opmerking als een grapje te laten klinken. 'Daarbij, als al het andere niet lukt, dan bellen we onze verzekering.' Deze laatste woorden sprak hij uit op een toon waarmee hij het belachelijk wilde laten klinken.

Sophia haalde diep adem, en even viel de ergernis van haar gezicht af te lezen. Haar stem was duidelijk. 'Helaas ben ik van mening dat we onze verantwoordelijkheid in dit verhaal niet kunnen ontduiken door de feiten te negeren. Als er twijfels zijn over mijn waarde voor het team, dan zal ik me terugtrekken, maar ik twijfel geen seconde aan het feit dat we de oorzaak zullen vinden. Daarna is het aan de directie van dit bedrijf om te besluiten hoe om te gaan met de klanten. En verzekering of niet, de feiten tonen aan dat enkele van onze producten wellicht verantwoordelijk zijn voor storingen bij onze klanten.' Ze richtte zich weer tot Willem. 'Ik ben van mening dat dit een serieuze bedreiging is voor de toekomst van dit bedrijf.'

Willem verwonderde zich over de opmerkingen van Joe. Wat dacht die lamme zak wel niet? Verzekering? En dreigen een andere CTO aan te stellen? Deze vrouw was waarschijnlijk de enige persoon die alle aspecten van de producttechnologie van Windmars begreep.

Nadat Sophia de kamer had verlaten om weer aan het werk te gaan, ging Joe rechtop zitten in zijn stoel. 'Dat meissie kan wel eens wat negatief zijn. Ik hoop dat ze sterk genoeg is voor deze

uitdaging. Hoe dan ook, kwaliteitsproblemen zijn niet bepaald mijn kracht en vakgebied.'

Willem negeerde Joe – *hij is waarschijnlijk het effect op zijn bonus aan het berekenen* – en richtte zich tot Jim. 'Jim, hoe zit het met onze bank covenanten?'

'Niet eens zo slecht eigenlijk. Op dit moment zijn we een beetje in gebreke, maar ik verwacht dat dat opgelost is zodra we dit hele verhaal weer op de rit hebben. De banken weten nog niets van onze problemen.'

'Laten we dat vooral zo houden.' *Ik heb geen zin in gedoe met die lui. Als strontvliegen komen ze af op onze shit. Hoe dan ook, naar ons dividend kunnen we fluiten dit jaar.*

'Laten we onze accountants vragen om de taxatie van onze octrooien te verhogen en onze activadekking te verbeteren. Dat doen we ieder jaar.' opperde Joe gretig.

Na het bespreken van verschillende manieren om de ratio's van Windmars te verbeteren – de meeste op basis van aannames dat aan het eind van het jaar alles weer in orde zou zijn – *Dan zien we wel weer verder* – ging Willem verder met het onderwerp dat nog steeds op tafel lag. 'Dus als Windmars het dit jaar niet haalt met de top line, dan verwacht ik in ieder geval dat het wel gebeurt met de bottom line. Heren, het lijkt me zaak dat u dat gat overbrugt.'

Joe en Jim knikten. Dat was een bekende route. Joe nam de leiding, met een diepe stem. 'Oké, Willem, we gaan onmiddellijk aan de slag. Morgen hebben we de cijfers voor je, ik verwacht zo ergens rond de 15%, oftewel, iets meer dan 60 werknemers. Dus laten we zeggen 70 man, dan zitten we veilig.' Joe vond het prettig om cijfers af te ronden, dat was makkelijker te begrijpen. 'Ik doe er ook wat hogere functies bij, zodat het eerlijk verdeeld is over alle lagen. En Jim...' hij begon enthousiast te klinken nu hij weer stevige grond onder z'n voeten had; Willem zag hoe zijn hersenen aan het rekenen waren – *15% van de werknemers, 8% van de kosten, een EBIT-verbetering van een paar punten, met daardoor een extra bonus van...* '.....Jim,' z'n stem klonk meer vastberaden, 'Laten we onze liquiditeit vergroten. Even onze leveranciers niet betalen. Pensioenpremies opnieuw onderhandelen. En, eh, laten we het aandeel dat ons personeel betaalt aan z'n eigen zorgverzekering verhogen.'

Na afloop van de vergadering liep Willem met Joe door de gang, en ging alvast zijn luxe kantoor binnen terwijl Joe nog even in gesprek was met z'n secretaresse. Hij keek om zich heen. De golfclubs van Joe leunden tegen het bureau; twee tennisrackets lagen op de grond. Overal zag hij foto's van Joe, stuk voor stuk met een grote glimlach met hagelwitte tanden en z'n arm om mooie mensen of hoogwaardigheidsbekleders geslagen. Buiten hoorde hij Joe lachen met zijn secretaresse, een voorkomende vrouw die precies paste binnen het beeld dat Joe had van een perfect CEO-kantoor, en hij hoorde Joe zeggen, 'Ik ga hierna nog even een balletje slaan. Kun je m'n chauffeur even bellen?' Willem voelde zich opnieuw overspoeld door een hete golf van ergernis toen hij Joe z'n kantoor zag binnenwandelen, nog steeds glimlachend, zich totaal geen zorgen makend, en als Willem nog twijfel had gehad, dan was dit het moment waarop hij besloot dat Joe's dagen bij Windmars waren geteld. Hij probeerde z'n stem te controleren terwijl hij zei, 'Joe, laat één ding duidelijk zijn. Ik heb vanmiddag meer lijken voor m'n kiezen gekregen dan met Halloween. Je hebt dit bedrijf niet op orde. Ik kom volgende week terug, en dan wil ik dat je me een gedetailleerd plan van aanpak toont, inclusief hoe we aan het eind van dit jaar weer in lijn lopen met het budget dat we 5 maanden geleden hebben vastgesteld. Harry zal je helpen. En Joe, om maar eens een voetbalterm te gebruiken, dit is een gele kaart.' Joe keek verward. 'Als je de regels van voetbal niet kent, dan wil ik best even uitleggen; twee gele kaarten zijn een rode kaart. Moet ik je uitleggen waar rood voor staat? Ga aan de slag, en spijker je voetbalkennis bij.'

Hij voelde de kwade ogen van Joe in z'n rug branden terwijl hij terugliep naar de vergaderkamer. Harry zat nog steeds op z'n stoel, in z'n eentje. Terwijl hij z'n papieren pakte, vroeg Willem, ditmaal de irritatie niet verhullend in z'n stem, 'Harry, niet om 't één of ander, maar wat voor k-vertoning was dit? Waarom wist je dit niet van tevoren? Heb je zitten slapen?'

Harry haalde z'n schouders ongemakkelijk op. 'Ze zeiden steeds dat het allemaal niet zo erg was als het leek.'

'Sinds wanneer dagen we ze niet meer uit? Controleren we hun verhalen niet? Heb je nog met iemand anders in het bedrijf gesproken, behalve deze twee koekebakkers?'

'Eh, ja, weet je Willem, ze zeiden dat ik me geen zorgen hoefde te maken.'

'En jij geloofde hen. We zijn toch geen kleuterklas?' De manier waarop Willem z'n koffer dichttristte klonk als een zweep. Hij boog zich over Harry, die half over z'n computer gebogen zat, z'n hoofd tussen z'n schouders, z'n gezicht in de kreukels. Harry was sterk als het nieuws goed was, maar hij schrompelde ineen wanneer de boel in brand stond.

'Ik wil dat je hier bovenop zit.' Willem sprak langzaam en met lage stem. 'Jij gaat deze twee oliebollen zo strak managen dat ze niet eens tijd hebben om naar de plee te gaan. Dit is nu je grootste prioriteit, zorg ervoor dat dit bedrijf weer gaat doen wat het moet doen. En als 't deze twee niet lukt, dan moet jij het doen.'

Harry slikte. Hij was een kei in het invoeren van ontslagen in Excel sheets, maar had nog nooit van zijn leven zelf iemand weggestuurd.

'Je moet het maar zo zien, Harry. Je ambitie is om partner te worden in ons nieuwe fonds, dat heb je wel duidelijk gemaakt. Zorgen dat Windmars weer op de rails komt, zou zeker in je voordeel werken.'

'Dus het gaat nog steeds door, het nieuwe fonds?'

Willem keek naar Harry. Jong, gretig en bereid om alles te doen dat nodig was. Harry en andere deelnemers in Tri-mound zouden hun vrouw en moeder nog aan de kant zetten om partner te worden in een private equity fonds. *En zelfs al zou 'ie dat doen, dan nog weet ik het niet.* Was Harry iemand die de taart groter zou maken als partner? 'Wij werken aan het fonds. Richt jij je maar op wat jij moet doen.' Eventjes kon hij de emotie op Harry's gezicht niet thuisbrengen, maar plotseling werd het hem duidelijk. Het was paniek, precies zoals hij op het gezicht van Joe had gezien.

Eenmaal bij de deur gekomen, draaide hij zich snel om. 'Oh, en Harry, nog iets. Ik weet zeker dat Joe en Jim met jou over hun bonus gaan beginnen, aangezien ze denken dat ze jou onder de duim hebben. Laat je niet verleiden tot die discussie, laat mij dat maar doen.' *Ik zou ze de bonus van vorig jaar terug moeten laten betalen.*

***

Terwijl hij door de ontvangstruimte liep, dwong Willem zichzelf om er ontspannen uit te zien. De aantrekkelijke jonge vrouw aan de receptie lachte naar de goedgeklede, lange man, wetende dat hij de aandeelhouder was, en daarmee de baas. *Lekker moppie*. Normaliter zou hij vatbaar zijn geweest voor haar uitnodigende glimlach, maar hij was nog altijd in shock en wilde zo snel mogelijk weg. Daarbij kwam dat ze hier volgende week misschien niet eens meer zou werken, dankzij de ontslagronde. Voor het gebouw stond een zwarte luxe taxi al twee uur te wachten om hem terug naar de stad te brengen. Eenmaal in de auto, zuchtte hij diep, sloot zijn ogen, en vloekte een paar keer hard.

Joe en Jim.... Ingehuurde krachten..... Gebakken lucht. Veel woorden, geen daden. Mannen zonder loyaliteit aan het bedrijf en de werknemers, bezig met zichzelf en de hand likken van de persoon die hun bonus bepaalde. Zelfs als ze niets presteerden, kwamen ze nog als winnaars uit de strijd. Meedogenloze bezuinigers met weinig begrip van de producten van het bedrijf. Daarom hadden ze mensen als Sophia nodig, maar ze zouden geen moment aarzelen om haar team, of zelfs haar, te ontslaan, als dat de beoogde bezuiniging zou opleveren. Z'n stemming verbeterde. Sophia. Dat was tenminste iemand die wist waar ze 't over had. Heel even vergat hij zijn irritatie met Harry en Joe.

Uiteraard had de directie afgelopen december, bij het opstellen van het budget, de crisis gebruikt als de reden voor een conservatieve prognose. Maar Willem was als een stoomwals over hun argumenten heengegaan, zoals hij gewend was, en hij had betere cijfers geëist dan het jaar ervoor. Ze hadden ermee ingestemd, maar pas na een verhitte discussie.

Nu realiseerde Willem zich dat hij vandaag de prijs betaalde, dat de consequenties veel verder reikten dan Windmars, en zelfs de koers van Tri-mound konden beïnvloeden.

Willem was één van de drie partners bij Tri-mound, een private equity fonds. Tri-mound stond op het punt om een nieuw fonds op te halen, hun derde. Het tweede fonds was met succes geïnvesteerd, maar had geen beschikbare liquide middelen meer, dus om verder te kunnen groeien, hadden ze nieuw kapitaal nodig. Voor een nieuwe financieringsronde moesten investeerders er vertrouwen in hebben dat de bestaande fondsen van Tri-mound solide waren met goede vooruitzichten. Eerder dit jaar hadden ze

hun huidige en potentiële beleggers de prognoses van Tri-mound laten zien - een mooie opwaartse trend, zelfs in het moeilijke economische klimaat van 2009. Het hele circus was bedoeld om aan te tonen dat op basis van de historische prestaties van Tri-mound en de prognoses, hoge rendementen niet alleen mogelijk waren, maar zelfs zeer waarschijnlijk. Beleggers waren nog steeds als de dood om te investeren in zaken die meer risico met zich meebrachten dan Amerikaanse staatsobligaties, maar zochten tegelijkertijd wanhopig naar beleggingen met een hoger rendement. Om die reden waren private equity fondsen zoals Tri-mound, met een ijzersterke reputatie en partnergroep, nog altijd in staat om nieuw geld aan te trekken. Zolang ze maar een solide verhaal hadden.

En nu moest Willem z'n woorden terugnemen en de investeerders vertellen dat hun prognoses te optimistisch waren geweest. Dit zou kunnen leiden tot een sneeuwbaaleffect die de toekomst van hun nieuwe fonds in gevaar kon brengen. En geen nieuw fonds betekende geen groei, en een deuk in hun reputatie. En minder inkomsten voor de partners. Stuk voor stuk onacceptabele uitkomsten. Het vooruitzicht van een toekomst met minder dan vandaag weigerde hij te overwegen. Dus alles dat hun – tot dan toe – top prestaties in de weg stond, moest opgelost worden.

Hij belde Amy, Tri-mound's office manager. Ooit, toen hij nog bij zijn oude investeringsbank werkte, was zij z'n secretaresse, en toen ze Tri-mound oprichtten, was Amy hun eerste werknemer. Na hun gebruikelijke gegein aan de telefoon, iets korter dan normaal, vroeg ze, 'Je klinkt gestresst Willem. Wat is er aan de hand?' Amy kende hem als geen ander.

'Kan je een partnervergadering plannen voor morgen? Maximaal een uurtje. Alleen de partners, Bruce, Chuck en ik. Garrath niet.'

Na wat zoekwerk vond ze een lege plek in de agenda, waarna hij de telefoon ophing. Het waren niet alleen de slechte cijfers waarover hij zich zorgen maakte. Windmars had nooit eerder kwaliteitsproblemen gehad. Dat probleem kon nog wel eens een lang staartje krijgen. Lag de nadruk teveel op het snijden in de kosten?

Zijn telefoon trilde. Bruce. Z'n partner. Hij zuchtte en nam op.

‘Ik kreeg net een hysterisch telefoontje van Joe,’ gromde de stem.

‘Oh?’

‘Hij zegt dat je achter z’n rug om met z’n werknemers praat. Met de CTO. Je weet dat hij extreem gevoelig en territoriaal is. Hoe dan ook, wat heeft deze vrouw je gegeven?’

‘Eh, niets.’

‘Hij beweert dat hij heeft gezien dat ze je een onderdeel gaf of zoiets. Een stuk metaal. Waarom?’

‘We hebben alleen gesproken over...’

‘Het kan me eigenlijk geen reet schelen. Wat het ook is, neem het mee naar kantoor.’ Bruce hing op.

Willem liet zich terugzakken in zijn stoel, haalde diep adem, en belde Joe. ‘Wat flik jij me nou? Als je een probleem met me hebt, dan bel je mij.’

‘Nou, waarom praat jij met Sophia waar ik niet bij ben? Je omzeilt mijn autoriteit binnen het bedrijf en maakt het me onmogelijk te doen wat Tri-mound van me verwacht.’

Dus dat was hoe de zaken er nu voorstonden. Het maakte niet uit, in z’n gedachten was hij al bezig met wie Joe zou moeten opvolgen. Maar omdat je oude schoenen niet weggooit voordat je nieuwe hebt, suste hij Joe met lege woorden en hing op.

Hij dacht aan de laatste opmerking die Sophia maakte. Na Harry te hebben achtergelaten in de vergaderkamer liep hij langs haar kantoor. Ze onderschepte hem alsof ze op hem had zitten wachten. Ze hield een stalen onderdeel vast, ongeveer net zo groot als haar handen, zowel delicaat als hard. ‘Wellicht weet je het niet, maar dit is één van onze eindproducten’. Even dacht hij een cynische glinstering in haar ogen waar te nemen, alsof ze wilde zeggen, jullie financiële mensen weten niets, maar hij negeerde het. ‘Een essentieel onderdeel voor onze klanten. En op dit moment weten we niet of het doet wat het moet doen; ze willen me niet het budget geven dat nodig is om het te laten testen door een onafhankelijk laboratorium.’ In een reflex wilde hij het onderdeel pakken, en hun handen raakten elkaar even aan, maar voordat hij het kon overnemen, zag hij hoe ze over zijn schouder de gang in keek, waar Joe hen naderde. Ze legde het stuk metaal snel terug in haar kantoor, maar niet voordat ze nog even had gefluisterd, ‘Willem, denk niet alleen aan het volgende kwartaal. De echte

waarde van dit bedrijf zijn de mensen. En ik bedoel niet de directeur die er nu aan komt. Het zijn de jaren aan ervaring in de rest van het gebouw. De werknemers hier zijn zo loyaal als familie, en je hebt hen nodig om het puin te ruimen zodra deze twee directeuren het schip hebben verlaten. Nadat ze het bedrijf hebben gesloopt en hun bonussen hebben ontvangen. In wie leg jij je vertrouwen?’ Dat waren haar letterlijke woorden, voordat Joe hem naar de ontvangstruimte leidde, een arm geslagen om Willems schouders.

Misschien kon hij toch nog een vriend maken binnen dit bedrijf.

Woensdag

De volgende ochtend arriveerde Willem bij Tri-mound in Midtown Manhattan. Het kantoor nam de hele 21^e verdieping in beslag van een hoog gebouw tussen Park en Madison Avenue, een gebouw met groen glas aan de buitenkant, en een prachtig uitzicht van Park Avenue richting het zuiden. Zacht tapijt, zware deuren en veel hout zorgden voor een uitstraling van intelligent werken en bewust denken.

Willems partners, Bruce Brattman en Chuck Moore, hadden al plaatsgenomen in het kantoor van Bruce. Willem vroeg zich af of ze samen al iets voorbesproken hadden.

Willem nam plaats in één van de lage stoelen in het ruime kantoor van Bruce, gedecoreerd met zware materialen en donker hout, en absoluut niet beïnvloed door een gevoel van minimalistische luxe. Buiten brak de zon door de wolken, maar binnen was de sfeer ijskoud. Willem gaf uitleg over de situatie.

‘We hebben te maken met underperformance, niet alleen bij Windmars, maar ook bij drie andere bedrijven in onze portfolio. De kwaliteitsproblemen bij Windmars zorgen voor een extra grote klap. Alles bij elkaar houdt dit in dat we de prognoses die we onze beleggers begin dit jaar hebben voorgespiegeld moeten bijstellen. Naar beneden.’

Bruce keek hem van onder zijn wenkbrauwen aan, en liet zijn logge lichaam in zijn stoel leunen. Hij was altijd al zwaar geweest. Groot, omvangrijk en onverzorgd, precies zoals de professor die hij ook was. Echter, na zijn scheiding onlangs was hij veel gewicht kwijtgeraakt, waardoor zijn huidige body-mass-index naar een minder alarmerend niveau was gezakt. Hij gebruikte tegenwoordig zelfs haarproducten om zijn haar, dat er altijd wat vettig uitzag, zo in toom te houden dat een kale plek in zijn kruin net verhuld kon worden. Met zijn nieuwe pilotenbril met glazen die enigszins van kleur leken te veranderen, zag hij er meer uit als een financiële man, bewust van zijn imago. Zelfs zijn kantoor had een metamorfose ondergaan, met dagelijks verse bloemen en een Romeinse buste op het dressoir. Bruce was hard op weg om van het ene stereotype in het andere te veranderen.

‘Wat zeggen Joe en Jim hierover?’ De woorden van Bruce kwamen van achter uit z’n keel, alsof ze z’n mond niet wilden verlaten. ‘Ik neem aan dat dit hun meest accurate schattingen zijn? Dit is verdomme hun werk, om ervoor te zorgen dat de cijfers positief zijn. En correct, niet te vergeten,’ voegde hij nog even toe. ‘Waar zijn deze twee mee bezig? Dit is het moment waarop ze van hun reet moeten komen om te laten zien waarom we ze zo godvergeten veel betalen.’ Hij leunde achterover in z’n stoel en krabde z’n buik, ogen half gesloten, z’n mond nauwelijks bewegend terwijl hij verder sprak. ‘Maar zeg me, Willem. Windmars is jouw account. Wat gaan we hieraan doen?’

Willem wachtte even voordat hij antwoordde. ‘Wat onze investeerders betreft, wil ik doen wat we altijd hebben gedaan. De kwartaal cijfers aanpassen aan de meest recente prognoses, een paar toelichtingen in een voetnoot, en ons er doorheen bluffen. Het negatieve nieuws vaag houden, ons richten op het positieve, praten over brede oplossingen. Ze hebben waarschijnlijk wat extra vragen, zullen iets langer nadenken over het nieuwe fonds, maar ik verwacht dat ze ons uiteindelijk zullen volgen.’

Willem hoorde het zichzelf zeggen, hoorde de bravoure in zijn stem, zag Chuck goedkeurend stemmen, maar voelde een onbestemd gevoel in zijn maag. Zou dat twijfel kunnen zijn? Willem had nog nooit ergens geen vertrouwen in gehad, dus wat was dit dan? Hij besloot om het te negeren, en voelde zich direct beter.

Bruce straalde. ‘Fonds drie.’ Hij keek naar Chuck en Willem, terwijl hij z’n handen in de lucht hief alsof hij aan het preken was. ‘Dat is waar het allemaal om draait. We moeten alles beschouwen in het licht van ons volgende fonds. We hebben fonds drie nodig voor nieuwe mogelijkheden en nieuw geld, nieuwe management fees. Daarom moeten we doen wat goed is voor ons nieuwe fonds. Oftewel, we gaan niet afwijken van onze cijfers.’

‘Dat is niet helemaal wat ik heb gezegd. Ik bedoelde .....,’ maar Bruce stoomde door.

‘Dat gezegd hebbende, en ik neem aan dat we het daar allemaal over eens worden, betekent dit voor mij maar één ding. We mogen onze beleggers geen enkele reden of excuus geven om hun beslissing omtrent het investeren in ons nieuwe fonds uit te stellen. Dat maakt het voor mij heel duidelijk. Kraakhelder, toch, Chuck?’ Chuck knikte zonder op te kijken, waarop Bruce zijn

donkere blik op Willem richtte, terwijl hij z'n hand afkeurend over het financiële verslag veegde dat voor hem lag, 'We kunnen geen aanpassingen accepteren, tenzij ze positief zijn. We moeten de directie terugduwen richting hun oorspronkelijke budget. Ik weiger om mijn beleggers lagere cijfers voor te schotelen.'

'Maar ja, Bruce, dat klinkt wel een beetje als selectieve communicatie. Zelfs een beetje als creatief boekhouden,' viel Chuck plotseling bij. Willem gaf hem een blik van waardering. Chuck was de laatste tijd steeds ingetogener geworden en dit soort opmerkingen waren zeldzaam geworden. *We moeten binnenkort iets gaan eten. Zonder Aileen, alleen jij en ik.*

Bruce sprong er direct bovenop. 'Ja en, Chuck, wat dan nog, verdomme? Als dat is wat ervoor nodig is, dan doen we dat.' Chuck trok zich terug tussen zijn schouders, en Bruce leunde achterover en zijn stem werd nog dieper. 'We hebben hier godverdomme een technologiefonds. We investeren in technologiebedrijven. Onze bedrijven zijn niet gevoelig voor deze crisis, immuun bijna zelfs. Dat is wat ik onze beleggers altijd heb gezegd en ze zullen me weer geloven.'

Willem probeerde het nogmaals. 'Helaas draait dit niet alleen om marktomstandigheden. Wat ik bedoelde is, het is niet realistisch om alles wat er aan de hand is te negeren en helemaal geen aanpassingen te tonen. Vergeet niet dat het, in het geval van Windmars, nog eens wordt verergerd door de kwaliteitsproblemen.'

'Fuck de kwaliteitsproblemen. Daar hebben we toch ingenieurs voor? Of zoek een andere toeleverancier.' Bruce begon weer harder te praten, zijn kin trillend wanneer hij nadruk legde op zijn woorden, zijn haar helaas niet meer op de juiste plek op z'n schedel. 'Willem, ga terug en daag de directie uit. Ik weet dat je een taaie bent, en dit is het moment om je ook zo te gedragen. Wees niet zo godvergeten aardig tegen die twee. Joe kan die druk echt wel hebben.'

Willem voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen. De kritiek en toon van Bruce veranderde alles in een confrontatie, zelfs al was er eigenlijk geen. Hij antwoordde zo rustig als hij kon: 'Ik heb flink wat druk uitgeoefend, Bruce. Heel flink zelfs. Misschien heb ik juist teveel druk op ze uitgeoefend in December, waardoor ze ons onrealistische cijfers hebben gegeven die ze nu niet meer waar kunnen maken.'

'Bullshit,' zei Bruce nadrukkelijk. 'Ik ken Joe. Hij is een echte directeur. De directie bouwt altijd een buffer in. Zandzakken voor het budget. De economie gebruiken als een excuus. De verwachtingen laag houden, dan beter presteren en een hogere bonus eisen. Standaard. We moeten ze harder aanpakken!'

Willem zei voorzichtig, 'Ik overweeg serieus om Joe te vervangen. Hij kan de uitdaging niet aan. Ik weet dat de banken hem mogen, maar hij krijgt geen steun van de werknemers. Hij begrijpt het product niet.'

'Bullshit,' herhaalde Bruce. 'Je hoeft het product niet te begrijpen om een bedrijf te besturen. Een goede directeur is een leider en weet hoe hij moet delegeren. Een goede CEO kan bij elk bedrijf geplaatst worden en weet er een succes van te maken. Dat is wat ik onderwijs op de business school en het is de waarheid. En Joe is goed. Ik ken hem. Hij is een geweldige kerel.' Bruce keek Willem wantrouwend aan. 'Wat is er nog meer gebeurd?'

'Hoe bedoel je?'

'Joe was helemaal over de zeik omdat je een stalen onderdeel hebt meegenomen. Wat ik gister al zei. Wat ga je ermee doen? Heb je het bij je?'

Willem was boos en vol ongeloof. 'Bruce, ik weet niet wat Joe je allemaal heeft verteld, maar hij speldt je wat op de mouw. Hoe dan ook, wat kan jou het schelen? Ik heb wel vaker onderdelen meegenomen. Da's nooit een probleem geweest.'

'Je weet hoe allergisch die tech jongens zijn over hun ontwerpen en onderdelen. Wat als het in handen van de concurrentie valt?'

Het was stil. Waarom bleef Bruce zo doorzeuren, terwijl ze dezelfde doelen hadden? Bruce was altijd al bazig en autoritair geweest, maar het leek erger te worden en hij leek er zelfs van te genieten. En waar kwam dit wantrouwen vandaan?

Chuck, die hard z'n best had gedaan om zich aan de tirade van Bruce te onttrekken, trachtte het onderwerp te veranderen. 'Hoe dan ook, we moeten ons ook zorgen maken over onze banken. In mijn bedrijven regel ik onze balansen.'

Willem wist dat Windmars niet het enige bedrijf was binnen Tri-mound dat minder presteerde. Quadriant, één van de bedrijven die Chuck onder beheer had, stond er zelfs nog slechter voor, en kon niet meer voldoen aan de bankcovenanten. Zodra de banken

van Quadriant hier achter kwamen, zouden ze een injectie van nieuw eigen vermogen kunnen eisen, om de balans te verbeteren. Maar waar moest dit eigen vermogen vandaan komen nu het tweede fonds van Tri-mound geen kapitaal meer had? Willem wilde niet weten wat Chuck met Quadriants cijfers deed.

Bruce verplaatste zijn blik van Willem naar Chuck. 'Oké, dit is wat we moeten doen. We hebben 4 bedrijven die in de fik staan. Chuck,' Chuck ging snel rechtop zitten in zijn stoel, 'twee daarvan zijn van jou, waaronder Quadriant. Willem, jij hebt de andere twee. Volgende week woensdag komt onze belangrijkste groep investeerders langs. Ik hoef jullie niet uit te leggen dat zij van essentieel belang zijn voor ons volgende fonds. Ik wil hen dezelfde cijfers tonen die we ze in december hebben gepresenteerd. Jullie gaan allebei terug naar je bedrijven, en overtuigen de directies ervan dat ze zich aan hun oorspronkelijke budget moeten houden. Kan me niet schelen hoe je het doet, je regelt het maar. Hetzelfde met onze banken. Wat denken ze wel niet, die aziëpissers. Dat luxe leventje van die vette katten, dat komt van de zaken die wij ze geven. Ik ga mijn investeerders geen cijfers tonen die slechter zijn dan het budget. Punt uit.'

Willem wierp een blik naar Chuck, die zijn ogen naar het tapijt richtte en het getier van Bruce had geaccepteerd.

Willem haalde zijn schouders op. 'Zoals ik zei, ik zal het doen.' Hij voelde zich uitgeput, en ook al had hij zelf aangegeven dat ze zich erdoorheen moesten bluffen, dit voelde toch alsof hij niet was gehoord. Maar hij zou het spelletje meespelen.

'Zo ken ik je weer. Ik weet dat je het kunt.' Bruce stond op alsof hij een overwinning te vieren had, en liet z'n charme weer naar boven borrelen, maar Willem deed alsof hij de andere kant op keek.

Terwijl hij Bruces kantoor verliet, dacht Willem na over de reden waarom Bruce zich de overwinnaar voelde. *Potjandorie. Hoe ga ik de cijfers opschroeven tot het niveau van een half jaar geleden? Te goeder trouw? En waarom laat ik die klootzak de touwtjes in handen nemen en zo over me heen walsen?*

Hij wist dat hun nieuwe fonds als een kaartenhuis in elkaar zou kunnen vallen als er geen betere cijfers kwamen. Een beangstigend vooruitzicht, op z'n zachtst gezegd. Maar ja, dat was Bruce ook.

***

Tri-mound was een idee dat was opgebloeid uit de vriendschap tussen Chuck Moore en Willem Vandenwater tijdens hun twee jaar aan de Columbia Business School. Willem was direct na het behalen van zijn ingenieurstitel in Nederland naar de business school gegaan. Chuck had z'n bachelors gehaald aan Cornell, en was aan de business school gaan studeren, nadat hij eerst twee jaar had gewerkt voor een klein productiebedrijf, niet ver van waar hij was opgegroeid. Ze deelden een appartement dichtbij de campus en beiden waren van plan om na business school te gaan werken voor een industrieel bedrijf. Echter, allebei werden ze uiteindelijk investment bankers. Was er ook maar iemand van de business school die uiteindelijk geen bankier, consultant of internet mogul werd?

Het was het tijdperk van optimisme en snel geld, en hun reputatie groeide razendsnel. Het duurde dan ook niet lang voordat ze zich afvroegen waarom ze financiering zouden regelen voor een klant, als ze het ook konden doen voor zichzelf. Een opdrachtgever zijn was beter dan investment banker, en het was natuurlijk nog veel beter om opdrachtgever te zijn met andermans geld. Private equity bood de perfecte mogelijkheden. Willem was Nederlands, Chuck uit New Jersey, maar wat belangrijk was, was dat ze zich de Wall Street cultuur hadden toegeëigend, waar je afkomst er niet toe deed, maar waar het enige dat telde was hoeveel geld je verdiende voor je baas en hoeveel je voor jezelf wist te houden, en op beide gebieden excelleerde het tweetal.

Dus, om een fonds te starten, hadden ze investeerders nodig, mensen met geld, of in ieder geval mensen die geld vertegenwoordigden, en die bereid waren om te investeren in hun eerste fonds. Ze waren dealmakers en behoorden tot de top in hun vak, maar hun geloofwaardigheid leed onder hun jonge en smetteloze uiterlijk. Ze hadden iemand nodig met grijze haren, een diepe stem, een dikke buik, en een netwerk van investeerders met diepe zakken.

Ze namen contact op met hun voormalig professor bij de business school en na afloop van hun gesprek liet hij tot hun verbazing weten dat hij mee wilde doen. Willem had zich vereerd

en geveild gevoeld dat Bruce zijn aanzienlijke gewicht in de strijd wilde gooien voor hun onderneming.

Bruce Brattman kwam uit een oude, industriële familie, die ooit ontzettend veel geld had gehad, maar waarvan zijn grootvader het meeste had verloren tijdens de Grote Depressie. Gelukkig was er voldoende over voor de nazaten om ze goede opleidingen te laten genieten en de juiste sociale contacten te onderhouden. Nadat hij in 1982 z'n bachelors diploma haalde van Yale, de 4^e generatie van zijn familie die als Yalee afstudeerde, ontwikkelde hij zich tot effectenhandelaar. Aan het eind van de jaren 80 schreef hij een aantal artikelen met gewaagde adviezen, die investeerders flinke rendementen opleverden. Hoewel Bruce slecht nieuws het liefst negeerde, had hij de crash van Oktober 1987 voorspeld in één van de eerste gepubliceerde artikelen in de *New York Observer*, de roze krant die slechts één maand voor Zwarte Maandag in het leven was geroepen. Het bleek een enorme opsteker voor zijn reputatie en hij begon daarna met het geven van lezingen en werd uiteindelijk gastprofessor bij Columbia. Zijn colleges zaten altijd vol en zowel Chuck als Willem namen deel aan zijn introductieklas, en tijdens de volgende semesters aan de geavanceerdere klassen. Ze ontwikkelden een goede relatie en wisten die in stand te houden na hun afstuderen in 1997.

Hoewel het Bruce qua carrière voor de wind ging, frustreerde het hem mateloos dat hij geld verdiende voor anderen, maar nooit voor zichzelf. Hij zag het instappen in een plan van twee gretige, intelligente en voormalige studenten dan ook als een goede eerste stap om dat probleem te verhelpen, en voorzag daarnaast dat hij genoeg overwicht had om de dominante kracht binnen het trio te worden. Tri-mound zag hij als de uitgelezen kans om terug te pakken wat zijn voorouders hadden verloren.

De samenwerking tussen het drietal was uitstekend tijdens het werven van de financiering en het investeren in bedrijven, al had Willem nooit echt een band met Bruce gevoeld. En hoewel hij ooit close was geweest met Chuck, verwaterde het contact buiten de werksfeer steeds meer, nadat deze trouwde en vader werd.

Hun eerste fonds van 400 miljoen dollar - hoewel relatief bescheiden in vergelijking met de rest van de private equity wereld - was voor hen een vliegende start. De dotcomcrash stopte hen niet, en vlak voor de zomer van 2001 gingen ze vol gas, surfend op een

golf van historische verafgoding voor de financiële markten die het land in haar greep had. Zelfs 9/11 wist de tomeloze euforie niet lang te drukken.

Met geld van anderen werd Tri-mound ongekend succesvol. Verdienden Willem en Chuck bij hun eerste werkgevers nog gewoon een vet salaris met bonussen, de beloningen die Tri-mound hen opleverden maakten van hen wat *Vanity Fair* noemde: mega rollers. Belasting? Alleen voor het klotjesvolk. Risico? Alleen voor belastingbetalers.

Aangezien Bruce het voorkomen, de connecties en de geloofwaardigheid in zich had om de *primus inter pares* van Tri-mound te zijn, nam hij na verloop van tijd de rol van senior partner op zich. Misschien kwam het door zijn leeftijd, maar hij was de enige van het drietal die minder bevredigd was met alles dat zij aan het bouwen waren. In New York zijn er altijd grotere goden die machtiger en rijker zijn en dat maakte Bruce onrustig; mensen die hij als minder slim als zichzelf beschouwde, en toch verdienden zij meer dan hij.

Chuck was getrouwd met de vrouw die al sinds business school zijn vriendin was, Aileen, een sportieve, maar ietwat stugge advocaat, en had twee kinderen in drie jaar, die met behulp van veel geld en coaching werden opgenomen in het particuliere schoolsysteem van de stad. Ze kochten een groot appartement op de Upper East Side, in een gebouw waarin de nannies en het personeel hun eigen lift hadden. Aileen verliet haar advocatenpraktijk, nadat ze besloten had dat het leuker was om Chuck te helpen met het uitgeven van zijn nieuwe vermogen. Daarnaast had ze haar tijd nodig om toezicht te houden op de nannies, hun huizen in te richten, en hun vakanties op subtropische eilandjes te organiseren. Achteraf gezien was dit wellicht het moment waarop de ambitie van Chuck piekte.

Willem had af en toe een vriendin, maar toonde weinig interesse in langdurige relaties; hij zag daar geen plaats voor in z'n leven, en zonder was het makkelijker. Na enige aarzeling kocht hij een penthouse, ook op de Upper East Side, tussen Madison and Fifth.

Bijna iedereen – althans, bijna iedereen in de kringen waarin Willem verkeerde – deed mee aan de Millenniumgekte, en hoopte dat het nooit zou eindigen. *Deze keer is het anders.* Aan

onheilvoorspellers en doemdenkers werd geen aandacht geschonken, en ieder nieuw dealrecord werd uitbundig gevierd door een land vol opportunisten.

En toen, ogenschijnlijk vrij plotseling – maar naar later bleek was het kaartenhuis al aan het afbrokkelen lang voordat Bear Stearns instortte – was het feestje voorbij. Krediet droogde op, deals verdwenen, restaurants bleven leeg, en er was plek zat om je auto te parkeren. Even leek het alsof technologiebedrijven resistenter waren dan de rest van de economie, en Tri-mound bleek beter bestand tegen de crisis dan anderen. Echter, naarmate de crisis voortduurde, kregen ook de bedrijven in hun portfolio het moeilijk.

En dat is waar ze zich nu bevonden, en de timing lag gevoelig. Nu Tri-mound een derde fonds aan het oprichten was, konden ze geen verrassingen of aanpassingen gebruiken. In dit klimaat bleven beleggers uiterst onzeker.

Hoewel deze tumultueuze periode voor velen gold als de Grote Recessie, had de economische terugval weinig invloed gehad op de levensstijl van de drie Tri-mound partners. Echter, het beïnvloedde wel hoe ze de wereld om hen heen ervoeren, al was dat voor ieder van hen verschillend. Chuck keek naar de waanzin en onzekerheid in de wereld, en probeerde meer afstand te scheppen tussen zijn leven en dat van anderen. Bruce nam afscheid van zijn overgewicht én van zijn vrouw, maar tegelijkertijd kon hij het niet hebben dat een aantal – voornamelijk hedgefondsbeheerders – steeds rijker werden, hetgeen hij zag als een persoonlijk falen.

In het geval van Willem, wekte het indringende effect van het doorlopend slechte economische nieuws op het land en op de ‘overige 99%’ een ontluikend gevoel van introspectie op, een eigenschap die hij nooit boeiend had gevonden als gevolg van zijn gecombineerde achtergrond als nuchtere ingenieur en overtuigd maar onverlicht kapitalist.

Desalniettemin was het leven goed voor hem en Willem – en vele andere surfers om hem heen – had nooit veel baat gezien voor zijn emotionele en materiele welzijn in het zoeken naar diepere betekenissen of naar de zin achter de gebeurtenissen om hem heen. Integendeel, reflectie zou zelfs kunnen leiden tot verlies aan focus, waardoor twijfel zou kunnen toeslaan.

Willem wist het nog niet, maar de rechte snelweg waarop hij zich het grootste deel van zijn leven had bevonden – die van een onvoorwaardelijke carrière naar steeds meer rijkdom, zonder zich te bekommeren om de consequenties voor anderen – leidde hem nu naar een vork. Het was tijd voor keuzes.

Later die woensdagavond

Om 22:00 verliet Willem het kantoor en liep naar een café om wat te eten. Nadat hij aan de kassa had betaald voor zijn maaltijd, keerde hij terug naar zijn tafel om zijn rugtas te pakken. De kelner was de tafel al aan het afruimen en zijn tas was verdwenen. Willems aanvankelijk ongeloof sloeg snel om in een adrenalinestoot. De kelner raakte onmiddellijk in paniek. 'Oh nee, ik dacht dat hij uw vriend was. Hij liep naar de tafel en nam de tas mee alsof hij van hem was. En daarna liep hij de deur uit, nu net.'

'Hoe zag hij eruit? Snel! Wat had hij aan?'

'Uhm, donker shirt. Oh shit, wat erg. Donkere broek zoals de mijne, weet je wel? Zelfde lengte, volgens mij, spijkerbroek, grijze hoodie, Mets baseballpetje.. Ja, Mets, zeker weten. Dat viel me op, ben zelf een Yankees-fan, snap je? Oh shit, oh shit.' Willem rende naar buiten, keek in noordelijke en zuidelijke richting, om 3rd Avenue af te speuren. Er waren niet veel mensen, en niemand leek haast te hebben. Plots zag hij iemand aan de andere kant van de avenue afslaan richting 74th Street, een rugtas tegen zijn lijf geklemd terwijl hij over zijn schouder keek. Een blauwgroene honkbalpet, oranje logo. 'Hey! Hey, jij daar!' schreeuwde Willem zo hard als hij kon. 'Stop. Stop!. Dat is mijn tas!' Zijn schreeuw zorgde ervoor dat de man het op een lopen zette. *Sodeju*. Willem zette de achtervolging in, terwijl hij een toesnellende auto op het nippertje wist te ontwijken. De man had een voorsprong van een meter of 50 en rende op volle snelheid richting Lexington, de tas in zijn handen. Halverwege het blok naderden twee voetgangers, een man en een vrouw. 'Stop die man, hij heeft mijn tas!' schreeuwde hij, maar het stel haastte zich naar de andere kant van de straat. Geen hulp van de onschuldige omstanders. Willem gaf nu alles, in de wetenschap dat hij de man aan het inhalen was. Hij had immers een prima conditie.

Heel even viel zijn blik op een tent die op de stoep was neergezet, tegen een boom, met daarvoor een man op een regisseursstoel, e-book in zijn handen, thermoskan met mok naast zich. Er hing een banier boven de tent. De man keek niet op of om toen Willem hem voorbij rende.

Wat was zijn plan als hij de dief had ingehaald? Op z'n nek springen? Hem tegen de grond gooien? Zijn benen onder hem vandaan schoppen? Was de man gewapend? Maar voordat hij die beslissing moest nemen, keek de man wederom over zijn schouder, z'n gezicht in de schaduw van de honkbalpet. Hij stopte plotseling en draaide zich om. Willem botste bijna tegen hem op. De man pakte de rugtas anders vast en gebruikte het als wapen, om het met een grote zwaai tegen Willems hoofd te slaan. Willem probeerde de tas te pakken, maar werd vol geraakt, waardoor hij wankelde. De man liet de tas vallen, en plantte zijn vuist tegen het jukbeen van Willem, niet zo hard als een ervaren bokser, maar hard genoeg om Willem tegen de grond te slaan. Half zittend op straat, sloot hij even zijn ogen. Hij hoorde geschreeuw en voetstappen die naderden; toen hij zijn ogen weer opende, stond de tentman over hem heengebogen, zijn e-book nog in z'n hand. De man hielp Willem overeind. Hij hijgde nog na van het rennen, maar het lukte hem om overeind te blijven. Hij schudde zijn hoofd om weer bij z'n positieven te komen en te controleren of alles het nog deed. Hij wreef over z'n wang.

Sodeju. 't Is lang geleden dat ik zo'n optater heb gekregen. De rugtas lag op de grond. De tentman pakte hem op en gaf hem terug aan Willem. Gedeeltelijk open, maar met de laptop er nog steeds in. Er waren wat documenten uitgevallen, verspreid op straat, en de man zocht ze bij elkaar.

'Hij rende weg. Via Lexington. Een Mets fan. Ben jij toevallig een Yankees fan? Zal ik een taxi voor je roepen? De politie bellen?'

Willem bedankte hem vriendelijk. De laatste twee blokken naar z'n huis kon hij zelf wel lopen. De man, achterin de dertig – het verbaasde Willem dat hij een pak droeg met das - bekeek zijn wang. 'U bloedt niet, maar ik zou er maar snel wat ijs tegenaan houden. Helaas staat mijn koelkast uit,' wees hij naar zijn tent. 'Oh, mijn naam is Robert DiMaleo. Geen honkbal fan.'

Willem schudde zijn hand en stelde zichzelf voor. Hij was dankbaar dat de man hem had geholpen en vroeg hem, met een stem die nog hees klonk, 'Is er iets waarmee ik u kan helpen?' De man glimlachte, en zijn gezicht werd 10 jaar jonger. 'U kunt me een baan aanbieden.' Willem bekeek de man en zijn ogen kregen hun holle blik weer terug. De man lachte hard. 'Nee, grapje. Ik heb niets

nodig, bedankt. Ik ben blij dat het goed is afgelopen. Ik ga weer naar mijn tent, doe voorzichtig.'

Ze gingen ieder hun eigen weg. Het had geen zin om naar de politie te stappen. Er was niets verdwenen, en het meest voor de hand liggende voorwerp om te stelen, zijn computer, zat nog in de tas. Hij liep naar huis, nog steeds duizelig en geschrokken, maar een stuk alerter, met z'n rugtas tegen de borst gedrukt, zijn hand op z'n portemonnee, en een wang die gloeide in het donker. Hij had zich nog nooit bedreigd gevoeld in de stad. Waar was de overvaller op uit?

Woensdag, derde week in mei

Op woensdag, de week daarop, liep Willem de imposante vergaderkamer binnen, waar over enkele ogenblikken de vergadering met de investeerders van Tri-mound zou beginnen. Een kamer vol met money managers, stuk voor stuk vertegenwoordigers van institutionele beleggers, pensioenfondsen, endowments en trusts, fund-in-funds. Mannen in donkere pakken met zijden stropdassen, vrouwen op hakken en zwarte kousen en linten in hun haar met serieuze tassen, rond de ovale mahoniehouten tafel. Bruce zat aan het hoofd van de tafel en voerde het woord. Achter hem het prachtige uitzicht op midtown Manhattan.

Bruce had van tevoren laten weten dat deze groep meer dan 500 miljard aan kapitaal vertegenwoordigde en dat Tri-mound daar slechts een klein deel van vroeg voor hun volgende fonds. Deze beleggers namen al deel in hun eerste twee fondsen, en zouden hopelijk ook in het derde stappen. Volgende week zou een gesprek plaatsvinden met drie nieuwe instellingen die interesse hadden getoond in hun volgende fonds.

Nadat hij de beleggers welkom had geheten, begon Bruce met zijn verhaal, beginnend met een overzicht van het portfolio van Tri-mound, waarbij hij verwees naar de presentatie die iedere aanwezige had gekregen met daarin een update voor ieder bedrijf. Dit was de grote Bruce-show, dus Willem hoefde weinig te doen. Hij keek de tafel rond. Alle beleggers in Tri-mound waren instellingen, op één na. Vandaag waren tien instellingen aanwezig, vertegenwoordigd door zestien money managers, en Willem kende de meeste van hen. Hun gewichtigheid kwam doordat zij beheerder waren van geld van anderen, dat zij naar eigen inzicht konden investeren. Ze zochten stuk voor stuk naar een goed beleggingsverhaal. Ieder had een lijst met criteria en als die afgevinkt waren dan mochten ze hun geld in het volgende fonds van Tri-mound steken, in hun doorlopende zoektocht naar meer rendement.

Zijn blik kruiste met één van hen, een vrouw met een zuinig mondje en een blond Madonna-kapsel, die enthousiast aan het

schrijven was in de marges van haar presentatie. Willem wierp haar een warme glimlach toe, waarmee hij wilde aangeven hoezeer hij het op prijs stelde dat ze er was en dat ze overwoog in het nieuwe fonds van Tri-mound te stappen. Ze glimlachte snel terug, en keek daarna weer naar Bruce, driftig notities makend. *Wat was haar naam ook alweer?*

De enige particuliere belegger in Tri-mound, Armand DeGuy, was niet aanwezig. Armand was een internetondernemer die een fortuin had verdiend toen hij zijn bedrijf had verkocht, geholpen door Willem, vóór de dotcom crash. Zijn vermogen kwalificeerde hem als een belegger van formaat. Hij belegde zijn eigen geld, niet het spaargeld van anderen, en hij investeerde omdat hij Willem kende.

Zoals gewoonlijk luisterden de money managers aandachtig naar de presentatie van Bruce. Hij doorspekte zijn toespraak met anekdotes, stuk voor stuk verhalen die hij had overgenomen van Willem en Chuck, maar die hij vertelde alsof hij er zelf bij was geweest – de laatste man die het fort bewaakte, die aan het stuur stond op het schip in de onstuimige zee. De beleggers zakten achterover in hun stoelen, om zich door Bruce te laten vermaken.

Willem had altijd veel respect gehad voor de manier waarop Bruce deze kamer vol confectiepakken bij de hand nam, hun vragen beantwoordde, hun zorgen wegnam, en ze stevast stuurde richting het ondertekenen van de contracten, waarmee ze aanzienlijke sommen geld toezegden aan Tri-mound. Er was niet veel verloop met betrekking tot de investeerders in Tri-mound; zij die in het eerste fonds waren gestapt, namen ook deel in het tweede fonds, en Bruce was er zeker van dat ze ook in het derde fonds zouden stappen, plus nog vele volgende nieuwe fondsen. Als investeerders te analytisch werden, belde Bruce hun baas op om ze weer in het gareel te krijgen, en Willem had gehoord dat Bruce zelfs carrières had gedwarsboomd wanneer iemand zich te kritisch opstelde ten opzichte van Tri-mound. Maar dit was dan ook het deel van de samenwerking dat voor Bruces rekening kwam, de interactie met de investeerders. Chuck en Willem waren de operationele krachten, zij bestuurden de bedrijven managers.

Willem deed alsof hij een telefoontje kreeg, verliet de kamer en liep naar zijn kantoor.

***

Nadat de vergadering was afgelopen en de beleggers waren vertrokken, kwam Bruce naar zijn kantoor. ‘Waar ging je nou heen?’

‘Heb het allemaal al eens gehoord, dank je. Wilde wat cijfers controleren. Maar wat me verbaast, is dat ik je gisteren de nieuwe cijfers heb gegeven, de meest positieve versie daarvan voor dit jaar, en beter dan vorige week, zoals beloofd. Ik had verwacht die cijfers in de presentatie te zien. In plaats daarvan zie ik de originele budgetten, en zelfs betere cijfers dan dat. Je weet dat we dat dit jaar nooit kunnen waarmaken.’

Bruce liet z'n hoofd zakken, en er ontstond een extra kussentje onder z'n zachte kin. ‘Willem, hoe vaak moet ik je dit nog vertellen? Ik toon de cijfers die onze investeerders willen zien, en die ik zie als een weerspiegeling van de daadwerkelijke staat van onze bedrijven. In sommige gevallen heb ik een paar aanpassingen gedaan. Ik heb de resultaten *genormaliseerd*.’ Met zijn vingers benadrukte hij het woord. Willems ogen gleden af naar de sigaarplekken op zijn vingertoppen. ‘De markt is klote maar dat is slechts tijdelijk. Denk niet achter de komma, rond af naar boven. In dit geval heb ik iets meer afgerond dan dat – maar ik weet zeker dat, zonder alle indirecte afleidingen in deze zwakke markt – onze bedrijven deze cijfers uiteindelijk gaan halen. Daar moet jij ook in geloven.’

‘Je weet,’ zei Willem, ‘dat dit op de langere termijn voor grote problemen kan zorgen, toch.’

Bruce kneep z'n ogen samen. ‘Willem, Joe heeft me gisteren weer gebeld. Hij sprak duidelijke taal. Hij gaf aan, dat als we de cijfers uit het budget echt willen realiseren, we meer mensen moeten ontslaan. Harry is het daarmee eens. Dus mijn redentatie is, als Joe me zegt dat het budget haalbaar is, dan is het veilig om aan te nemen dat er zelfs nog wat meer in zit. Hij bouwt altijd een veiligheidsmarge in.’

Dus nu belt Joe Bruce elke week. *Hij weet dat ik niet meer aan zijn kant sta.*

Bruce was even stil, en keek Willem daarna strak aan. ‘Wat ik me afvraag Willem, is waarom ben je zo fucking negatief?’ In plaats van te antwoorden richtte Willem zijn blik op het topje van

Bruces neus. *Met staren kan ik iedere discussie winnen.* Bruce haalde z'n schouders op en keek even op zijn telefoon. 'Maar goed, genoeg daarover. Dit is niet het moment om een watje te zijn. Je hebt waarschijnlijk gelijk, Joe kan het niet alleen en Harry is meer een afwashulp dan een kok, dus je zult Joe moeten helpen. Vind een manier om het te doen. Chuck doet dat voor zijn bedrijven. Doe nog wat ontslagen. Wie zegt dat 70 het juiste aantal is? Verhoog de verkoopprognose. Betaal de crediteuren een tijdje niet. Stap over naar andere toeleveranciers. In 's hemelsnaam Willem, we zijn geen hedgefonds. Wij doen dingen. Wij zijn ondernemers. En zoals die Engelse flapdrol ooit zei, langere termijn? Dan zijn wij al om de hoek.'

***

Willem liep naar Garrath Venger, de CFO van Tri-mound, maar vervolgde zijn weg naar Amy's bureau toen hij zag dat het kantoor van Garrath leeg was. Het was einde middag en hij zag dat ze bezig was met administratieve zaken, rekeningen betalen. Ze keek op met een glimlach. 'Je wang is genezen,' zei ze. IJs had de grootste schade voorkomen, en het verhaal dat hij tijdens het squashen tegen een bal was aangelopen, maakte het al snel minder interessant.

Hij pakte wat M&M's uit een pot en uit gewoonte bekeek hij de stapeltjes op haar bureau. Toen ze hem zag kijken naar een document, leunde ze voorover en fluisterde, 'Weet je, Bruce heeft weer een commercieel gebouw gekocht.' Amy voorzag Willem altijd van de laatste roddels en veel informatie over iedereen binnen het kantoor.

'Oh? Waar?' In zijn ooghoek zag hij dat Garrath het kantoor van Bruce was binnengestapt, maar niet ging zitten.

'En dit zijn de sleutels zeker?' vroeg hij, terwijl hij twee zilverkleurige pasjes van het bureau pakte, en weer teruglegde. Zijn ogen gleden af naar een factuur van een reisagent, die hij ondersteboven probeerde te lezen. Amy zag waar hij naar keek, en gaf het aan hem.

'Kijk maar eens. Onvoorstelbaar toch?' zei Amy met ongeloof in haar stem.

Het was een rekening voor de huur van een privéjet voor een driedaagse transcontinentale reis van Bruce. Twee passagiers. Hij keek naar het bedrag.

‘Is dit de trip die Bruce in maart heeft gemaakt? Dat pretreisje naar Sun Valley?’

Amy knikte en trok er een gezicht bij. Het bedrag was hoog genoeg om haar zoon een jaar lang naar een kostschool in New England te sturen. Willem keek nogmaals naar het bedrag. Eh nee, maak dat maar twee jaar.

Hij legde de rekening weer op haar bureau en staarde wat naar de andere documenten, maar werd onderbroken door Garreth die langsliep. Willem glimlachte naar Amy, nam nog een handje snoep uit de pot en volgde Garrath richting zijn kantoor. Garrath Venger, Chief Financial Officer, was verantwoordelijk voor de financiën en administratie van de fondsen en voor de rapportage aan de beleggers van Tri-mound. Hij was bij Tri-mound komen werken toen ze in 2005 hun tweede fonds aan het opzetten waren, en was een protegé van Bruce. Willem wachtte tot Garrath had plaatsgenomen achter zijn bureau.

‘Garrath.’

‘Willem.’

‘Garrath, ik heb de cijfers bekeken die Bruce net aan onze beleggers heeft gepresenteerd. Ik heb de rapportage van Windmars erbij gepakt en ze vergeleken met wat ik vorige week met Jim Pardonny heb voorbereid. Bruce zei dat hij de cijfers heeft genormaliseerd, en ik probeer te begrijpen welke aanpassingen zijn gemaakt. Jij maakt deze verslagen, dus kan jij me helpen begrijpen wat de veranderingen precies inhouden?’

Garrath was een lange, breed geschouderde man met zwart sluijk haar tot over z'n oren, dat steevast roos neer liet dwarrelen op z'n strakke pakken. Zijn mond vertoonde nooit een glimlach, wellicht omdat er altijd een tandenstoker tussen geklemd was, en z'n gezicht straalde een morbide serieusheid uit. Sociale vaardigheden waren geen vereiste voor zijn functie als CFO, hoewel hij vaak had aangegeven dat hij meer betrokken zou willen zijn bij het doen van deals. Willem had ooit meegenomen naar de onderhandelingen van een transactie, maar Garrath had de andere partij weggejaagd met zijn bruuske, intimiderende stijl, en de deal was geklapt. Vanaf dat moment betrok Willem hem alleen nog maar

bij de controle van het werk van hun due diligence adviseurs, maar hij zou hem nooit meer uitnodigen bij vergaderingen waar tact en charme van belang waren. Hij had iets sinisters over zich, iets onprettigs. In een trein of vliegtuig zaten mensen liever niet naast hem en Willem had het gevoel dat hij stiekem van dat imago genoot. Bruce had aangegeven Garrath partner te willen maken in het volgende fonds, en Willem keek niet bepaald uit naar de discussies die daarover nog zouden komen.

Garrath keek hem aan zonder uitdrukking op z'n gezicht. Zijn stoppelbaard kwam zo rond de lunch om de hoek kijken, en dat gecombineerd met z'n zwarte ogen, gaf zijn gezicht een algehele donkere tint. 'Bruce en ik hebben het samen gedaan.'

'Dat begrijp ik. Maar ik wil graag weten waarom wijzigingen zijn doorgevoerd. Ik weet waarom je de Management Fees die ze aan Tri-mound betalen normaliseert, maar ik ben nieuwsgierig naar de reden achter de andere aanpassingen. Ik heb zelfs verschillen gezien in de Cost of Goods Sold.'

De tandenstoker van Garrath bewoog enigszins, maar hij zei niets, dus ging Willem verder. 'Zoals ik het zie, betaalt Windmars – volgens haar boekhouding – deze kosten, maar in de rapportages die onze beleggers hebben ontvangen, staan lagere kosten. Dat maakt onze winst beter, en dat geeft een te hoge waardering van onze bedrijven.'

'We hebben besloten dat dat de juiste cijfers zijn om te rapporteren.'

'Wie zijn "we", Garrath? Ik wist hier niets van. Weet Chuck dit? Doet hij dit ook voor Quadriant en z'n andere bedrijven?'

'Ik heb het met Bruce besproken. Hij zei dat het goed was.'

'Is er een cash-effect? Waar gaat het verschil heen?'

'Bruce gebruikt het voor diverse uitgaven.'

Stilte. 'Diverse wat? Waar heb je het over?'

Garrath keek even weg. 'Luister, laat dit aan ons over. Jij bent niet verantwoordelijk voor de rapportage. Als je vragen hebt, ga dan naar Bruce,' zij hij kortaf, waarna hij zich weer tot z'n computer wendde.

Willem zette een grote stap richting het bureau van Garrath en gaf er een klap op. Zijn stem werd zo hard als de klap die zijn platte hand maakte. 'Garrath, ik ben met je in gesprek. Ik wil dat jij, als CFO van Tri-mound, een overzicht voor me maakt met daarin

deze verschillen. Hoe groot ze zijn, waar ze vandaan komen en waar ze heen gaan. Voor al onze bedrijven.’ Garrath keek hem aan, z’n mond half open, z’n tandenstoker klevend aan z’n onderlip.

‘Ik wil alle normalisaties, verschillen, aanpassingen, hoe je ze ook maar noemt. En ik wil ze morgen.’

Genietend van het korte moment – *Ik zag de schrik in Garraths ogen* – liep hij het kantoor van Garrath uit, recht op dat van Bruce af, maar zag dat die al weg was. Toch stapte hij het kantoor binnen. De stapel papier waar Amy aan had werkt, lag op de hoek van Bruces bureau. Bovenop lag een factuur, gericht aan een bedrijf met de naam Simfona, en uit een mix van frustratie en nieuwsgierigheid pakte hij het op. Voor ‘Verleend advies’. De afzender was een LLC, een limited liability company, met een adres in Los Angeles.

‘Wat doe je? Bruce is al naar huis.’ Ditmaal was het Willem die schrok van de harde stem van Garrath achter zich en hij draaide zich snel om. De factuur dwarrelde op de grond. Willem pakte hem op en legde hem terug op het bureau van Bruce, terwijl hij Garraths ogen er op voelde branden.

Garrath had een sleutel in z’n handen. ‘Bruce wil dat ik zijn kantoor afsluit.’

‘Prima, dan spreek ik hem morgen wel. Zorg dat ik dat overzicht krijg.’

Om langs Garrath de kamer te verlaten moest hij zijn lichaam draaien, maar hij kon Garraths lichaamslucht niet vermijden. Onbewust spande hij zijn schouders en balde z’n vuisten.

***

Die avond, terwijl hij door de draaideur het gebouw verliet, goed links en rechts kijkend om de straat te verkennen, herinnerde Willem zich plotseling waar hij de blonde vrouwelijke investeerder eerder had gezien. Afgelopen vrijdag, op weg naar een lunch, had hij haar gezien met een man, in de hoek van het atrium, terwijl iemand haar een sporttas gaf. Een bedoezelde, vale tas, die totaal niet paste bij een money manager die veel aandacht besteedde aan haar permanent. Het gezicht van de man was niet zichtbaar

geweest in de schaduw, en Willem probeerde zich te herinneren wat voor honkbalpet hij droeg.